

HERINNERINGEN

DOOR ROEL HOUWINK

BRUIDSNACHT

Voor 't eerst was ik dien nacht met haar alleen,
maar zij verborg zich in een duister zwijgen
en sloeg de jonge stilte als een mantel om zich heen.

Haar oogen werden in den spiegel langzaam groot
en zagen werelden, die ik niet kende
en dompelden zich in het koele water van den dood.

Toen was het, dat zij eensklaps bitter schreide,
maar toch bleef zij ook nu mij even vreemd en ver
en schuw en hongrend zag ik mij aan haar zijde. . .

Zag mij — een bronstig dier — en had geen woorden meer.
Doch toen haar smalle kinderhand zich in de mijne legde,
keerde haar beeld, helder en kuisch, binnen mijn oogen weer.

DE LAATSTE

Zij was de laatste telg van een vermaard geslacht,
haar vaadren waren grooten in den lande;
tot dat een wilde loot laster en schande
over hun eedle namen bracht.

ROEL HOUWINK

Maar ook dit eenzaam bolwerk werd ten leste geslecht:
een weggejaagde knecht brak bij haar binnen,
prentte zijn laarzen op haar smetloos linnen
en nam haar met een kort gebaar van recht.

DE IDIOOT

Zijn mond is hongerend en zacht.
Hij bouwt met bonte blokken als een kind,
maar waar het leven van de ziel begint
spieglen zijn oogen eenzaamheid en nacht.
Hij kan niet denken en niet spreken
en toch verstaat hij, God, Uw teeken,
wanneer Gij in de kille holte van zijn hand
het vlammend zegel van Uw liefde brandt.
Want zie, hij heft zijn oogen op en lacht
naar 't plotse fonklen van die zonnepracht.